

Esrarengiz Olaylar

Saatler gece yarısını çoktan geçmişti. Uzaklarda bir yerlerde, sarkaçlı duvar saatinin iç ürperten sesi yankılandı:

Danngg Donngg Danngg

Bir köpek uludu. Yarasalar, ince tonlu haykırışlarla, avlanmaya çıktıklarını duyurdular. Damlardan birinde yuva yapan baykuş öttü. Yılanlar tıslayarak su kenarına indiler.

Hemen ardından, karanlık büyük bir açıklıkla yine bütün sesleri yuttu.

Herkes en derin uykusunda, rüyadan rüyaya dolaşmaktaydı. Ancak köpekler, baykuşlar, yarasalar, yılanlar gibi uyanık başkaları da vardı. Saniye Hanım saatlerdir yatağında sıkıntıyla dönüp duruyordu. Aslında Efes'ten döndüğünden beri uyku sorunu yaşıyordu.

Yerinden doğrulup terliklerini giydi. Ayaklarını sürüye sürüye pencereye gitti, tül perdeyi aralayıp baktı. Evler, arabalar, yollar karanlıkta birer gölgeye dönüşmüştü.

Sokak lambasının cılız ışığıyla aydınlanan çöp kutusunun yanında kıpırtılar oldu. Uzağı iyi görmüyordu, gözlerini kısıp o yöne yoğunlaşınca gölgeyi seçebildi. İri bir kedi, çöplerin arasında kendine yiyecek arıyordu.

Derin derin iç geçirdi. “Ah Miro ah, nerelerdesin? Hayatta mısın?”

Miro’yu çok özliyordu. Onu daha minicik bir kediyken almıştı. Beraber geçirdikleri sekiz yıl boyunca yoldaşı olmuş, o yanındayken kendini hiç yalnız hissetmemişti. Oysa şimdi koskoca evde tek başına çok mutsuzdu.

Koltuğa oturdu. Yitirdiği kedisi için sessiz göz yaşları dökerken yorgun gözkapakları ağır ağır aşağıya doğru indi, kirpikleri farkına bile varmadan buluştu.

Z1ızZ111RrRRR!

Saniye Hanım zilin çatlak sesini duyunca korkuyla sıçradı. Gözünü açtığıında, kendini aynı koltukta otururken buldu. Sabah olmuştu.

Kapısı pek sık çalınmazdı. O cırlak sesle uykudan uyanınca kalbi hızlı hızlı atmaya başladı.

“Hayret, uyumuşum demek! Bu zil bozuldu, tuhaf sesler çıkarıyor, değiştirse iyi olacak. İnsanın ödünü patlatıyor,” diye düşündü.

Bozulan sadece zil değildi ki... Miro kaybolduğundan beri hiçbir şeyle ilgilendiği yoktu. Bulashıklar yığılmış, kirli çamaşırlar sepette minik bir dağ oluşturmuştu. Evin sağında solunda toz toprakları uçuşuyordu. Alışveriş için bile dışarıya çıkmak istemiyordu canı. Buzdolabının rafları, yüreği gibi bomboştu.

Kapıyı açtı. Arkadaşı Nurten Hanım gülümsüyordu.

“Ne oldu? Niye geldin? Miro mu bulundu yoksa!”

“Aşk olsun Saniye! İnsan arkadaşını böyle mi karşılar! İçeri buyur etmeyecek misin?”

Nurten Hanım, arkadaşı onu davet etmese de içeriye girdi.

“Bak canım, Efes harabelerine yaptığımız o geziden beri kendini eve kapattın. Miro’nun kaybolması senin suçun değil, kendini üzme bu kadar.”

Saniye Hanım’ın gözleri dolu dolu oldu.

“Üzülmeeyim mi? O çantayı yanımdan hiç ayırmamalıydım. Aslında en başından geziye katılmamalıydım. Hepsi benim suçum!”

“Miro’nun çantanın kilidini açmayı becerebileceği hiçbirimizin aklına gelmezdi ki!”

“Çok hassas, nazlı bir kediydi, kesinlikle o yapmış olamaz bunu. Dışardan biri açıp onu çalmıştır.”

“Sokaklar kedi dolu. Miro’yu çalıp ne yapsınlar?”

“Belki fidye için...”

Nurten Hanım gülmemek için kendini zor tuttu, sabırla yanıtladı arkadaşını.

“Bak canım, bugüne kadar kedi kaçırıp fidye isteyen duyulmamış. Artık Miro’yu unutup hayatını düzene sokmalısın. Yeni bir yavru kedi bulalım sana.”

Saniye Hanım’ın gözleri kocaman kocaman açıldı.

“Ne diyorsun sen! Onu unutmak mı? Asla! Hiçbir kedi onun yerini tutamaz.”

Nurten Hanım, arkadaşının Miro’ya olan sevgisini küçümsemiyordu. Böyle giderse sağlığını yitirip hasta olacağından korkuyordu. Yardım etmek için elinden bir şey gelmediğinin de farkındaydı. Ara sıra uğrayıp hatırını sormaya, onu oyalamaya çalışıyordu, hepsi bu.

Sözü değiştirmek istercesine, “Geçen günkü haberi okudun mu?” diye sordu.

“Ne haberi?”

Marketin ırağı her gün kapısına günlük gazeteji bırakırdı; Saniye Hanım kimi gün kapıyı hiç açmaz, gazeteler paspasın üzerinde beklerdi.

“Efes’te tuhaf olaylar olmuş. Çevrede yaşayan hayvanlar toplanıp hep birlikte gizli geçide akın etmişler. Okumuřsundur, bütün gazeteler yazdı.”

“Yok,” dedi Saniye Hanım. “Görmedim.”

Nurten Hanım, sehpanın yanında yığın halinde duran gazetelerin yanına gitti, tek tek açıp üçüncü sayfada birkaç gün önce gördüğü haberi aradı.

“Hah! İřte bak! Burada...”

Saniye Hanım yerinden kıpırdamadı; haberi merak etmiyordu. Aslında çoktandır her Őeye karşı ilgisini yitirmişti. Nurten Hanım, doktora görünmesi için ısrar etmişti fakat onun buna hiç niyeti yoktu.

“Haberi okuyorum, dinle bak, çok ilginç.”